

ἰδοῦ, νὰ Πόντ. (Ῥοφ.): *Ἐξύγωσε καὶ χάρι' ἐπεξύγωσε* (ἐλιποθύμησε καὶ ἰδοῦ συνήλθεν ἐκ τῆς λιποθυμίας) Ῥοφ.

ἄρα μόρ. ἐρωτηματ. ἀμάρτ. ἄρας Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. *ἄρα*. Εἰς τὸ *ἄρας* προσετέθη τὸ *ς* κατὰ τὸ *ἀραγες*.

Ἀραγε, ὁ ἰδ.

ἄρα ἦ, (I) Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Σῦρ. Χίος.

Ἰταλ. *ara*. Ἰδ. G Meyer Neugr. Stud. 4.12. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Εἶδος δικτύου ρομβοειδοῦς σχήματος τὸ ὁποῖον στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ πασσαλίσκων καὶ φέρει ἐν τῷ κέντρῳ πασσαλίσκον *δείκτην* καλούμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου προσδένεται ὁ *πεταδοῦρος*. Διὰ τοῦ δικτύου τούτου συλλαμβάνονται μικρὰ πτηνά.

ἄρα ἦ, (II) *ἀρά* Θράκ. (Μυριόφ.) — ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 28 *ἄρα* σύνθη. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σινώπ.) *αῦρα* Βιθυν.

Τὸ ἀρχ. οὐς. *ἀρά* ὑποστάν ἀναλογ. μετακίνησιν τοῦ τόνου κατὰ τὸ συνών. σύνθετον *κατάρα*. Ἰδ. GHatzidakis Einleit. 427. Τὸ *αῦρα* ἐγινε κατὰ τὸ *μαύρα*, μετὰ τοῦ ὁποῖου συνεκφέρεται ἐν τῇ φρ. *αῦρα μαύρα*, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ *μάρα* ἐκ παρασχετισμοῦ πρὸς τὸ *μαῦρος* (ἰδ. κατωτ.)

Ἀρά, *κατάρα* σύνθη.: Φρ. *Ἀρα καὶ κατάρα σ' ἀφίνω, νὰ μὴν τὸ κάμης* (ἦτοι σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ τὸ κάμης, ὅταν ἐγὼ θὰ ἔχω ἀποθάνει, ἂν ὅμως θὰ τὸ κάμης, σὲ καταρῶμαι ἀπὸ τῶρα τὴν ἐσχάτην ἀράν. Ἡ συνεκφ. τοῦ συνών. *κατάρα* μετὰ τοῦ συνδ. καὶ ἦ καὶ ἄνευ αὐτοῦ ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἐπομένων φρ. ἐπιτείνει τὴν σημ.) *Ἀρα καὶ κατάρα, μὴν τὰ βάνης μὲ τὸ μεγαλύτερό σου* (*ἄρα καὶ κατάρα* ἐνν. σ' ἀφίνω). *Ἀρα καὶ κατάρα, μὴν πηγαίνης πονθενὰ* (ἡ ἀρά δὲν ἐκφέρεται πάντοτε διὰ πρᾶξιν μέλλουσιν νὰ συμβῇ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ καταρῶμένου, ἀλλὰ καὶ ζῶντος αὐτοῦ ἰσοδυναμοῦσα πρὸς ἔντονον μετ' ἀρᾶς ἀπαγόρευσιν). *Ἀρα καὶ κατάρα σ' ἀφίνω, παιδί μου, νὰ μὴν πατήσης ποτὲ 'ς τὸ σπίτι του*. *Ἀρα καὶ κατάρα θ' ἀφήσω, παιδί μου, νὰ μὴν παντρευτῆς, ἂν δὲν παντρεύῃς τὴν ἀδερφήν σου*. *Ἀρα κατάρα 'ς τὸ παιδί του* ἄφησε νὰ μὲ κατατρέξῃ ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἂν. Τοῦ ἄφηκε *ἄρα κατάρα* Νάξ. (Δαμαρ.) *Ἀρα κατάρα νὰ 'χῆς!* Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) κ.ά. *Ὅταν πέθανι, τὸν ἄφ' οἶν ἄρα κατάρα* Μακεδ. (Κοζ.) *Ἀρα κατάρα!* (ἐντονος ἀρά) Θεσσ. Λέσβ. Μακεδ. κ.ά. *Ἀρα κατάρα!* (*κατάρα* μου, ἂν τὸ κάμω!) Ἡπ. (Κούρεντ.) *Ἐχει ἄρα καὶ κατάρα* (εἶναι κατηραμένος) Κύθηρ. *Ἀρα τσ'!* (ἀντὶ *ἄρα* τση, ἦτοι ἀρὰ ἐναντίον της! Στερεότυπος φρ. ἀρᾶς ἐκφερομένης κατὰ παντὸς προσώπου ὑπὸ γυναικὸς ἀνερχομένης πρὸς τοῦτο ἐπὶ τρίποδος πυροστιᾶς) Ἀθῆν. (παλαιότ.) *Ἀρα σ' κὶ μὴ σώσ'ς!* (ἀρά σου καὶ μὴ σώσης! Ἐντονος ἀρά ἐκφραζομένη ὑπὸ δύο συνών. φρ.) Σάμ. *Ἀρα μ' τοῖ πουτέ μ'!* (ἀρά μου καὶ ποτέ μου, ἦτοι νὰ μὴ προφθάσω! Συνών. φρ. *νὰ μὴ σώσω!*) Λέσβ. *Ἀρα κὶ ἂν ἐκάετο, ἄρα κὶ ἂν 'εν ἐκάετο* (ἀρά του καὶ ἂν ἐκάετο, ἀρά του καὶ ἂν δὲν ἐκάετο, ἦτοι ἀδιαφορῶ τελείως καὶ ἂν ἐκάετο καὶ ἂν μὴ) Σύμ. Ἐκ τοιαύτης ἀρχῆς προήλθον καὶ αἱ ἐπόμεναι ὁμοίαι φρ. παντελῇ ἀδιαφορίαν δηλοῦσαι: *Ἀρα ἔχουν, ἄρα δὲν ἔχουν* Θήρ. κ.ά. *Ἀρα πῆγι, ἄρα μὴ* Μακεδ. *Ἀρα τὸ πῆς καὶ δὲν τὸ πῆς* Θράκ. (Σηλυβρ.) *Ἀρα ἔρθῃ, ἄρα μὴ* Πελοπ. (Κυνουρ.) κ.ά. *Ἀρα βρέξῃ καὶ μὴ βρέξῃ* Πελοπ. (Βασαρ.) *Ἀρα ζήσῃ καὶ μὴ ζήσῃ* Κύθν. Κῶς κ.ά. *Ἀρα μ' γέν'* (ἄρα μὴ γίνῃ. Ἡ φρ. λέγεται καὶ πρὸς δήλωσιν ἀδιαφορίας καὶ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ δὲν πειράζει, ὡς εἶναι) Θράκ. (Σαρεκκλ.) *Ἀρα κατάρα* (ἡ φρ. μετέστη

εἰς τὴν σημ. τῆς ἀδιαφορίας κατ' ἐπίδρασιν τῶν εἰρημένων) Ἡπ. *Ἀρα μ' τοῖ πουτέ μ'* (ἀδιαφορῶ τελείως. Πβ. τὴν αὐτὴν καὶ ἄνωτ.) Λέσβ. *Ἀρα καὶ ποτὲς* (δὲν πειράζει, ἀδιαφορῶ καὶ ἂν ποτὲ δὲν γίνῃ) Οἶν. *Ἀρα μάρα 'ς τὰ καλά του!* (*κατάρα καὶ καταστροφή* εἰς τὰ καλά του. Τὸ *μάρα* σημαίνει μαρασμός, φθορά, περὶ οὗ ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 41 (1929) 25, ἀσυνδέτως δὲ συνεκφερόμενον ἐπιτείνει τὴν σημ. τῆς ἀρᾶς ὡς συμβαίνει καὶ ἐν τῷ ἄνωτ. *ἄρα κατάρα*) Ἡπ. *Ἀρα μάρα* (ἐπὶ παντελοῦς ἀδιαφορίας περὶ τῆς τύχης πράγματός τινος. Ἡ φρ. εἶναι λείψανον τῆς πληρεστερας: *ὅαν πεθάνω ἐγὼ, ἄρα μάρα*, ἦτοι *κατάρα καὶ καταστροφή* εἰς τὰ πάντα, ἐπομένως ἀδιαφορῶ τελείως ἂν θὰ καταστραφῇ ὅλος ὁ κόσμος. Πβ. τὴν ἀρχ. Παροιμιογρ. (ἐκδ. Leutsch καὶ Schneidewin) 1,400 «ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθήτω πυρὶ»). *Κάνει μὰ δονλεῖα ἄρα μάρα* (μετ' ἀδιαφορίας, ἄνευ προσοχῆς). *Τ' ἄφησε τὸ πρᾶμα κὶ ἄρα μάρα*. *Ἀρα μάρα τώρα* (ἐπὶ πράγματος ποθητοῦ μὲν, ἀλλὰ βραδέως καὶ ἀνωφελῶς ἐπερχομένου) κοιν. *Ἀρα μάρα νὰ γίν'* (ἀδιαφορῶ καὶ ἂν καταστραφῇ) Κυδων. *Τότι π' θὰ γίνου γὼ καλά ἄρα μάρα* (τότε ποῦ θὰ ἀναρρώσω ἐγὼ ὡς γίνῃ ὅ,τι θέλει) Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Κὶ νὰ τοῦ πῆς κὶ νὰ μὴν τοῦ πῆς, ἄρα μάρα* (ἀδιαφορῶ καὶ ἂν τὸ εἴπῃς καὶ ἂν δὲν τὸ εἴπῃς) αὐτόθ. *Ἀρα μάρα καὶ κατάρα* (κατὰ τὸ ἄνωτ. *ἄρα κατάρα*, τὸ ὁποῖον εἶναι συνών., προσετέθη καὶ ἐνταῦθα ἡ λ. *κατάρα*) Ἡπ. Πελοπ. (Λακων. Τριφυλ.) κ.ά. *Ἀρα μάρα ξιραμάρα* (τὸ *ξιραμάρα* ἐκ τοῦ *ξεραμάρα* εἰσηλθεν εἰς τὴν φρ. ἐξ ἄλλων παροιμ. φρ. Ἰδ. κατωτ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) *Αῦρα μαύρα* (ἰδ. ἄνωτ.) Βιθυν. *Ἀρα μάρα* (ὡς εἶναι, ἔστω) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καστορ.) κ.ά. *Ἀρες μάρες* (ἐπὶ μωρῶν καὶ ἀσυναρτήτων λόγων. «Ἀδιανοήτου καταστάσεως τῆς κυρίας ἐννοίας τοῦ *ἄρα μ' ἄρα* ὁ πληθυντικὸς ἐλήφθη εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἀσαφοῦς καὶ ἀκατανοήτου λόγου, πρὸς ἐπίτασιν δὲ τῆς σημασίας ταύτης προσετέθησαν καὶ λέξεις οὐδεμίαν συνάρτησιν ἔχουσαι πρὸς ἀλλήλας ὡς *κουκουνάρες*» ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,414) κοιν. *Ἀρες μάρες κουκουνάρες* σύνθη.

Ἀρες μάρες κουκουνάρες | καὶ σωρὸ παλαβωμάρες (διὰ τῆς δευτέρας φρ. καὶ σωρὸ παλαβωμάρες διευκρινίζεται οἶονεῖ ἡ σημ. τῆς πρώτης) Πελοπ. (Γορτυν.)

Ἀρις νάρις κουκουνάρις | κὶ χουδρὲς κουλουνκυθάρις (τὸ πεπλασμένον *νάρις* παρὰ τὸ *μάρες* οὐδὲν ὠρισμένον σημαίνει) Θεσσ. *Ἀρες νάρες κουκουνάρες* Προπ. (Πάνορμ.) *Ἀρες μπάρες* (τὸ *μπάρες* εἶναι ὅ,τι καὶ τὸ προηγούμενον *νάρες*) Εὐβ. (Κύμ.) *Ἀρες πάρες* Πόντ. (Σινώπ.) *Ἀρις μπάρις κουκουνάρις* κὶ τοῦ *μπογιατζῆ* οὐ κόπανους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) || Παροιμ. φρ. *Ἀρα, μάρα καὶ τὸ κακὸ συναπάντημα* (ἐπὶ σύγκλυδος ὄχλου. Συνών. φρ. ἡ *σάρα καὶ ἡ μάρα καὶ τὸ κακὸ συναπάντημα*) Κορινθ. Παροιμ. *Ἀρὰ 'ς τὸν ἀντρεωμένο ποῦ τὸν πιάσουν δύο σπασμένοι* (ἐὰν ἀνδρειωμένος συλληφθῇ ὑπὸ δύο ἀναπήρων, θὰ ὑποστῇ τὴν τύχην ἀνθρώπου, ὅστις ὑπόκειται εἰς ἀράν, ἦτοι θὰ καταβληθῇ ὑπ' αὐτῶν καὶ θὰ ὑποστῇ τὰ πάνδενα. Πβ. ἀρχ. Παροιμιογρ. (ἐκδ. Leutsch καὶ Schneidewin) 1,140 «οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο»). *Βαπτίζω καὶ μυρῶνω, ἄρα ζήσῃ καὶ μὴ ζήσῃ* (ἐπὶ τοῦ ἀσκόπως ἐνεργοῦντος καὶ ἀδιαφοροῦντος τελείως περὶ τῆς καλῆς ἢ κακῆς ἐκβάσεως τῶν ἐνεργειῶν του. Ἡ μεταφ. ἐκ τοῦ ἱερέως, ὅστις τελεῖ τὴν βάπτισιν συμφώνως πρὸς τὴν κεκανονισμένην τάξιν, δὲν ἔχει δὲ οὐδεμίαν εὐθύνην περὶ τῆς μελλούσης τύχης τοῦ παιδίου. Περὶ τῶν πολλῶν παραλλαγῶν τῆς παροιμ. ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 3,75) πολλαχ.

Μὲ τὸ στόμα ἄρα μάρα, | μὲ τὰ χέρια κουλλαμάρα

(μικρόν κακὸν ὁ διὰ λόγων ἀστεϊσμός, δὲν ἐπιτρέπεται ὁμως ὁ διὰ τῶν χειρῶν) Αἴγιν. || Ἄσμ.

Μὰ τὴν ἄρα, μὰ τὴν σάρα | καὶ μὰ τὴν ἀγὰ κνησάρα
καὶ μὰ τ' ἄγιο λαδικό, | τὴν ἀλήθεια θὰ σοῦ πῶ

(ὄρκος ἐπὶ τὸ ἀστεϊότερον λεγόμενος ὑπὸ τοῦ ἀποφεύγοντος νὰ ὁμώσει εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τῶν ἁγίων. Ὁμοίος ὄρκος μὰ τὸ θερεῖο ἀντὶ μὰ τὸ Θεό! Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,322) Κρήτ. || Ποίημ.

. . . Γονάτισε ἐμπροστί μου

καὶ ζήτησε συχώρεσι γὰ τὰ λαγωνικά μου.

. . . — Καλύτερα τὸ βρόχο

παρὰ τὰ γόνата 'ς τὴ γῆ. Ἄρα κατάρα τὸ 'χω,

θ' ἄφιναν λάκκωμα βαθὺ καὶ θά 'ταν μέγα κρῖμα

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,352. Συνών. ἀνάρα, κατάρα.

ἀραβίδα ἢ. Ἀθῆν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ λογίου ἀραβίς θηλ. τοῦ ὄν. Ἄραψ. Ἰδ. Μ. Ἐγκυκλ. ἐν λ. ἀραβίς.

Εἶδος βραχυκάννου στρατιωτικοῦ ὅπλου εὐχρήστου εἰς τοὺς ἱππεῖς.

Ἀραβικὸς ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ Ἀραβ- θέμ. τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἄραψ.

Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἀραβίαν ἢ τὸν Ἀραβὰ ἢ ὁ ἐξ Ἀραβίας προερχόμενος λόγ. σύνηθ.: Ἀραβικὴ γλῶσσα. Ἀραβικά ἄλογα σύνηθ. || Ποίημ.

Κούφια 'ς τ' Ἀτζέμικα χαλὰ φεύγ' ἢ φαρδεῖά του φτέρνα,
γιατ' ἤρθε ἡ ὥρα τοῦ λουτροῦ καὶ τρέχει νὰ ραντίσῃ
μ' Ἀραβικά μυρωδικὰ τὴ σομακιά τὴ στέρνα

ΟΜπεκὲς ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 260. Συνών. Ἀρά-
πικος.

ἀραβοκέχρι τό, ἀμάρτ. ῥαβονκέχρι Α.Ρουμελ.

Ἐκ τοῦ ἀραβο- θέμ. τοῦ ὄν. Ἄραψ καὶ τοῦ οὐς.
κεχρί.

Ὁ ἀραβόσιτος. Συνών. ἀραποσίτι.

Ἀραβος ὁ, Θράκ. (Σηλυβρ. Σκοπ.) Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

Ἐκ τοῦ Ἀραβ- θέμ. τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἄραψ.

1) Ἀραψ Θράκ. (Σκοπ.): Βασιλοκόρ' γεῖναι, βασιλ' σσα
θὰ εἴν', ἄδρα Ἀραβο θὰ πάρ' (ἐκ παραμυθ.) β) Μεταφ.
κακός, σκληρός: Ἄσμ.

Μωρὴ σκύλλα, μωρὴ Ἀραβὴ, μωρὴ κακὴ γυναῖκα,
δὲν εἶν' κριτήριον νὰ κριθῇς, τὸ δίκαιο σου νὰ κρίνῃς;

Ἀργυραῖδ. Συνών. Τοῦρκος. 2) Χριστιανὸς ὀρθό-
δοξος ἔχων μητρικὴν γλῶσσαν τὴν Ἀραβικὴν, ἀραβόφωνος
Θράκ. (Σηλυβρ.)

Πβ. Ἀράπης.

ἀραγε μόρ. ἐρωτηματ. σύνηθ. ἄρας Θήρ. Μεγίστ. κ.ά.
ἄραι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Σάμ. κ.ά. ἀραγες Ἀνδρ. Κρήτ.
Νάξ. Νίσυρ. κ.ά. ἄρας Κύπρ. Κῶς Πάρ. Ρόδ. Σύμ. Σῦρ.
κ.ά. ἀραγίς Λέσβ. κ.ά.

Τὸ ἀρχ. ἀράγε ἐκφερόμενον ὡς μία λέξις τοῦ προσχη-
ματισμοῦ γὰ ἀπολέσαντος τὴν αὐτοτέλειαν.

Τιθέμενον ἐν προτ. ἐρωτηματικῇ φανερῶναι μέριμναν
ἢ ἀνυπομονησίαν τοῦ ἐρωτῶντος ἀνευ προϋποθέσεως τοῦ
εἰδούς τῆς ἀπαντήσεως, ἂν δηλ. θὰ εἶναι αὕτη καταφα-
τικὴ ἢ ἀποφατικὴ ἐνθ' ἂν.: Ἀραγε ἤρθε; Ἀραγε εἶν' ἐκεῖ;
Εἶν' ἀραγε καλὰ γὰ ἄρρωστος; Εἶν' ἀραγε αὐτὸς ποῦ τό 'κανε;
Τί κάνει ἀραγε; Ποῦ νὰ πῆγῃ ἀραγε; Ποῦ νὰ βρεῖσκειται ἀραγε;
Εἶν' ἀραγε ἀδιάθετος; σύνηθ. Ἀρας, Θέ μου, δὲν τὸ κατά-
λαβε; Θήρ. Ἀραγες τὸνε χρουστᾷ ἢ δὲν τὸνε χρουστᾷ; Νίσυρ.
Καὶ μετὰ τῆς προσωπικῆς ἀντων. μου: Ἀραγέ μου ποῦ νὰ
εἶναι; Πελοπν. (Λακων.) Ἀραές μου νὰ κάμῃ ὅ,τι τοῦ 'πα;

Σύμ. Ἀραές μου ἀπονκάτω ἀπὸ τὸ καυκὶν τοῦ οὐρανοῦ ἔδει
κι ἄλλον ἀντρειωμένον ἐξὸν ἀπὸ μένα; (ἐκ παραμυθ.) Σύμ.
|| Ἄσμ.

Ἀραγες, χαϊδεμένο μου, τοὶ μέρες ποῦ σοῦ λείπω

ἀραγες χόρτασες ψωμί, ἐχόρτασες τὸν ὕπνο;

Κρήτ.

Ἀραγίς τὰ ματάκια μου θινὰ οἱ ξαναδοῦνι;

Λέσβ.

ἀραγκιῶ τό, Πελοπν. (Λακων.) Χίος (Καρδάμ.) ἀρα-
γιῶ Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν.) ἀραγιῶ ἢ, Κύθηρ.

Ἐκ τῆς Ἰταλ. ἐπιρρηματ. φρ. *a ragione* ἢ διαλεκτ.
a ragione = ὀρθῶς, πρεπόντως, κατὰ τάξιν. Τὸ θηλ. ἀρα-
γιῶ κατὰ τὰ συνών. δικαιοσύνη, τάξι.

1) Τὸ ὀρθόν, τὸ πρέπον, τὸ ἀρμόζον ἐνθ' ἂν.: Εἶναι
ἀραγκιῶ νὰ κάμῃς τὸ καὶ τὸ Καρδάμ. Ἀραγιῶ εἶναι νὰ φιλοῦν
οἱ νέοι τῷ γερόδῳ τὸ χέρι Θήρ. Ἡ ἀραγιῶ εἶναι ἅμα ὁ ἕνας
δουλεύῃ ὁ ἄλλος νὰ δόνε βοήθῃ Κύθηρ. || Φρ. Εἶναι τ' ἀρα-
γιῶ (πρέπει) Μάν. 2) Κοινωνικὴ τάξις, θέσις Πελοπν.
(Λακων.): Εἶναι τ' ἀραγιῶ μου. 3) Σειρὰ Πελοπν. (Λα-
κων.): Δὲν εἶναι τ' ἀραγιῶ ζου νὰ μοιρολογήσῃς (ζου = σου).

ἀραγκιῶνα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀραγιῶνα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *a ragione*. Ἰδ. ἀραγκιῶ.

Καθὼς ἀρμόζει, καθὼς πρέπει: Ἀραγιῶνα κάνω 'ὡ τοοὶ
δουλειές μου. || Παροιμ. φρ. Ἀραγιῶνα βόλαζε καὶ ψάρι
μῆνε πιάνῃς (βόλαζε = ρίπτε τὰ δίκτυα).

ἀραγκιωνάδα ἢ, ἀμάρτ. ἀραγιωνάδα Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀραγιῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (Ι).

Ἡ δικαιοσύνη, τὸ δίκαιον: Αὕτῃ εἶναι ἡ ἀραγιωνάδα
κι ἄς λέγῃς.

ἀραγκιωνᾶδος ἐπίθ. Χίος ἀραγιωνᾶδος Κύθηρ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. ἐπίθ. *ragionato*.

1) Ἀρμόζων, πρέπων, ὀρθὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Εὐτὸς
εἶναι ἀραγιωνᾶδος ἄνθρωπος, κάνει ὅλον ἀραγιωνᾶδα πράματα,
δὲν εἶναι ψεύτης καὶ δαδέσης. Δουλειές ἀραγιωνᾶδες. 2) Εὐ-
θύς, δίκαιος ἐνθ' ἂν.: Ἀνθρώπος ἀραγιωνᾶδος Κύθηρ.
Ἀπύρανθ. Ἀραγιωνᾶδα 'νναῖκα αὐτόθ.

ἄραγμα τό, κοιν. ἄραμα πολλαχ. ἄραμ-μα Σίφν.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἄραγμα = κρότος, πάταγος.

1) Προσόρμισις καὶ ἀγκυροβολία πλοίου κοιν.: Τόπος
γ' ἄραγμα. Ἀπάνω 'ς τ' ἄραγμα τοῦ βαπρωιοῦ (κατὰ τὴν
προσόρμισιν τοῦ πλοίου). 'Σ τ' ἄραγμα τοῦ βαπρωιοῦ δὲν
ἦταν κάμμια βάρκα 'ς τὸ λιμάνι. Συνών. ἀράξιμο 2,
φουντάρισμα. 2) Ὁρμος ἐνθα προσορμίζεται καὶ
ἀγκυροβολεῖ πλοῖον Κρήτ. Συνών. ἀραξοβόλι.

ἀράδα ἢ, κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ.
Οἶν. Τραπ.) ἀράα Κάπρ. Κύπρ. Χίος κ.ά. ἀρά Ρόδ. (καὶ
ἀράδα) Χάλκ. ἀργάδα Πελοπν. (Λακων.) ῥάδα Καππ.
(Φάρας.) ἀράδου Passow Carm. popular. 363.

Ὁ Κορ. Ἄτ. 1,156 τὸ σχετίζει πρὸς τὸ Σλαβ. *rad*,
ὁ GMeyer Neugr. Stud. 4,13 πρὸς τὰ Λατίν. *radius*,
radiare, ὁ HPernot ἐν Vollm. Roman. Jahresber.
5,1 (1903) 358-373 τὸ παράγει ἐκ τοῦ Βενετ. *arada*, πβ.
καὶ AHeisenberg ἐν Byzant. Zeitschr. 12,655, ὁ ΝΔεκα-
βάλλ. ἐν Πρακτικοῖς τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἑταιρείας ἐν
Ἀθηνᾶ 29 (1917) 307 ἐκ τοῦ *ὄρας παρὰ τὸ ρ. εἶρω,
τέλος δὲ ὁ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 30 (1919) Λεξικογρ. Ἀρχ.
3 κέξ. ἐκ τοῦ οὐράδιον ὑποκορ. τοῦ οὐρά, ὅθεν οὐ-
ράδα - ῥάδα καὶ κατόπιν ἀράδα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

